

har fastsat som dem, indenfor hvilke denne yderligere Bemyndigelse skulde strække sig. Det er imidlertid Noget, som maa afgjøres efter en nærmere Forhandling. Vist er det, at den høitærede Justitsministers Forslag er i højeste Grad human. Det tiltaler i høj Grad, men der kunde vel reises Spørgsmaal, om det vil være hensigtsmæssigt at give det en saa stor Udstrækning, netop fordi der maatte baade med Hensyn til Handlingernes Natur og med Hensyn til de Forældres Personligheder, man kommer til at have med at gjøre, kan fremtalde Betænkneligheder, som ikke saa ganske let lade sig overvinde. Jeg tror imidlertid, at jeg vilde gaa udenfor Grænsen af, hvad der i den Retning under denne Sags første Behandling bør komme frem, hvis jeg vilde indlade mig paa en yderligere Fremstilling af min Lov og i alt Fald en Motivering af det Resultat, jeg endelig maatte komme til. Saameget tør jeg imidlertid endnu tilføje efter den Maade, hvorpaa jeg har udtalt mig om Lovens Vigtighed, at det, det kommer an paa, er, at Loven bliver fremmet hurtig, og at den Hurtighed, hoorned den fremmes, kommer til at staa i Forhold til den overordentlige Vigtighed, den har, at der altsaa ikke forsummes Noget for at den kan emanere saa hurtigt som muligt.

Leth: Jeg finder mig foranlediget til først at sige et Par Ord om Lovforslagets Titel. I Titelen er nemlig den Lov, til hvilken Lovforslaget fremtræder som et Tillæg, ikke angiven rigtig. Denne Lov af 11te Februar 1863 er i Lovforslagets Titel angiven saaledes, at hedde: Lov om Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn af 11te Februar 1863. Men denne Lovs Titel er en noget anden, den er denne: Lov indeholdende nogle Forandringer i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn med Mere. Jeg omtaler dette, fordi Lovtitelen i Loven af 11te Februar 1863 indeholder en videre Ramme end den, som er betegnet, og som man skulde tro var til Stede, naar man læser Overkriften paa det foreliggende Lovforslag. — Jeg gaar dernæst over til at omtale Lovforslagets § 1. Jeg er fuldkommen enig med den foregaende ærede Taler i, at, set fra Kriminal- og Politirettens Standpunkt, set fra det Standpunkt, som denne Ret maa stille sig paa, er Lovforslaget fuldkommen begrundet. Der kan vistnok ikke være den allerjærneste Lov tilbage om efter de Oplysninger, der ledsage Lovforslaget, at Kriminal- og Politiretten er i meget høj Grad overbejvudet, og at den trænger særdeles til en Forøgelse af Kræfter, og navnlig til, at der tilførdnes den en Udtesfor mere end tidligere, saaledes som det er foreslaet i dette Lovforslag. Men jeg har dog i den Henseende været opmærksom paa, at Kriminal- og Politiretten har tillet sig paa et, om jeg maa udtrykke mig saaledes, sær-

deles beskedent Standpunkt. Det hedder i de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, og som gjengive i Udtog en Skrivelse fra Kriminal- og Politiretten, at denne Ret har sagt, at den har ment at burde indskrænke sig til det for Tiden absolut Nødvendige, saa at det i det Mindste forsøges, om der ved den foreslaede Forøgelse af Personaler foreløbig kan raades Bod paa den Retten manglende Arbeidskraft. Man ser allerede heri udtrykt en ikke ringe Lov fra Rettens Side om, hvor vidt den Forøgelse af Rettens Arbeidskræfter, som her begjæres, i Virkeligheden vil være tilstrækkelig, og den samme Opsattelse har den høitærede Justitsminister haat, efter Motiverne, idet det der hedder, at efter Ministeriets Overbevisning maa Kriminalrettens Forlangende anses for begrændset til det mindst Mulige. Der er altsaa fra alle Sider Lov tilstiede om, hvor vidt disse Foranstaltninger eller den Foranstaltning som her er foreslaet i § 1, nemlig Tilførdning af en Udtesfor til, i Virkeligheden vil være tilstrækkelig. Jeg tror, det kunde trænge til en nøiere Undersøgelse og Drøftelse i et Udvalg, om man kunde berolige sig ved, hvad der her er forlangt, idet det jo ganske vist maa erkjendes, at saavel Rettens som det Offentliges og de Ritaltes eller Sigtedes Liv kræver en saadan Ordning, at der kan offres den Tid og Omhyggelighed paa Sagernes Behandling, som disse efter deres Natur kræve, og at Retten ikke skal arbejde under et Tryk af Overlæsselse, hvorved Sagerne til Skade for alle Interesser vilde lide. Jeg tror altsaa, at dette trænger til nærmere Overveielse i et Udvalg. Hvad angaar Bestemmelserne i § 2, saa ere disse i Motiverne begrundede paa en dobbelt Maade, for det Første ved de humanitistiske Hensyn, som den ærede foregaende Taler fremhævede, at det vil være haardt for disse Børn paa den Maade at blive stilledt i Gæbeflokk for de Forseelser, som de i en ung Alder maatte have begaaet, men for det Andet derved, at ogsaa det kunde afgive et smittende Exempel, at Andre, der ere til Stede i Retten, se, hvilke Forseelser disse Børn have begaaet, saaledes at Afstræffelsestheorien der fik et meget stærkt Dementi, idet man tvertimod netop skulde vente, at de, der vare til Stede eller paa anden Maade kom til Kundskab om Forbrydelsen, deraf skulde tage Exempel til at begaa en lignende Forseelse. Denne sidste Begrundelse vil jeg lade staa ved sit Værd. Hvad nu den første Del af Begrundelsen angaar, det humanitistiske Hensyn, da har jeg et meget aabent Dre derfor, men paa den anden Side tror jeg ikke, man kan se bort fra, at de Forældre, hvis Børn maatte forse sig, have en stor Interesse i at have Ret til at være til Stede og vide, hvorledes man tager paa Sagen imod deres Børn, ogsaa for i saa Henseende at kunne frembringe de Oplysninger, som de maatte tro sig i